



ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Ivanky Havlíkové a soudců Mgr. Martina Kříže a Mgr. Gabriely Bašné v právní věci žalobce: **T. H.**, bytem P., zast. Auditorskou a daňovou kancelář s.r.o., se sídlem Praha 3, Husitská 344/63, IČ: 64939090, proti žalovanému: **Odvolací finanční ředitelství**, se sídlem Brno, Masarykova 31, v řízení o žalobě proti rozhodnutí Finančního ředitelství pro hlavní město Prahu ze dne 27.1.2011, č.j.: 1090/11-1100-102079

t a k t o :

- I. Žaloba se zamítá.**
- II. Žádný z účastníků nemá právo a náhradu nákladů řízení.**

O d ů v o d n ě n í :

Žalobou podanou u Městského soudu v Praze se žalobce domáhal zrušení rozhodnutí označeného v záhlaví tohoto rozsudku (dále jen „napadené rozhodnutí“), kterým Finanční ředitelství pro hlavní město Prahu zamítlo odvolání žalobce a potvrdilo rozhodnutí Finančního úřadu pro Prahu 1 ze dne 16.8.2010 č.j. 268374/10/001913105201 - platební výměr na základ daně a daň z příjmů fyzických osob za zdaňovací období 2009.

Žalobce v žalobě konstatoval, že napadeným rozhodnutím byla potvrzena sankce za opožděné podání přiznání k dani z příjmů fyzické osoby za zdaňovací období 2009 v podobě zvýšení daně ve výši 8.368,- Kč. Žalobce své odvolání proti platebnímu výměru doplnil dne 5.10.2010 o žádost o ústní projednání odvolání v přítomnosti jeho zástupce, aby tak bylo realizováno jeho právo vyjádřit se ke všem prováděným důkazům. Žalovaný však ústní jednání nenařídil a ani v napadeném rozhodnutí neuvedl, proč žalobci neumožnil realizovat právo garantované v čl. 38 odst. 2 Listiny základních práv a svobod. Žalobce se v této

souvislosti dovolává judikatury Nejvyššího správního soudu a Ústavního soudu, z níž plyne, že i v daňovém řízení je povinností žalovaného umožnit jednotlivci, aby jeho věc byla projednána v jeho přítomnosti a mohl se tak vyjádřit ke všem prováděným důkazům (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 26.11.2009, č.j. 9 Afs 79/2009-93 a nálezy Ústavního soudu ze dne 7.1.2004, sp. zn. II. ÚS 173/01). Napadené rozhodnutí je proto nezákonné pro podstatné porušení ustanovení o řízení před správním orgánem, protože žalobcova věc nebyla projednána v jeho přítomnosti, a nemohl se tak vyjádřit ke všem prováděným důkazům. Zároveň je napadené rozhodnutí nepřezkoumatelné, protože žalovaný se v něm nevyjádřil k požadavku žalobce na ústní projednání odvolání ze dne 5.10.2010.

Finanční ředitelství pro hlavní město Prahu jakožto původní žalovaný navrhlo, aby soud žalobu zamítl. Ve vyjádření k žalobě odvolací správní orgán nejprve popsal věcné důvody, které vedly k vydání napadeného rozhodnutí, přičemž argumentoval shodně jako v napadeném rozhodnutí. Dále konstatoval, že vzhledem k tomu, že odvolání žalobce ze dne 17.9.2010 neobsahovalo zákonem stanovené náležitosti, zaslal správce daně zástupci daňového subjektu a daňovému subjektu samotnému dne 19.10.2010 výzvu k doplnění náležitostí odvolání, a to buď písemně, nebo ústně do protokolu u podepsaného správce daně. Žalobce možnosti doplnit náležitosti odvolání do protokolu v rámci ústního jednání nevyužil a k doplnění odvolání došlo prostřednictvím datových zpráv.

K požadavku žalobce na ústní projednání odvolání v přítomnosti jeho zástupce tak, aby bylo realizováno právo žalobce vyjádřit se ke všem prováděným důkazům, původní žalovaný uvedl, že v průběhu řízení o odvolání proti platebnímu výměru na daň z příjmů fyzických osob za zdaňovací období 2009 dokazování neprobíhalo. Správce daně postupoval v souladu s § 49 zákona o správě daní. Toto, ani žádné jiné ustanovení zákona o správě daní, povinnost ústního projednání odvolání neukládá. Možnost ústního projednání byla žalobci dána výše uvedenou výzvou k doplnění odvolání. Odvolací orgán na základě námitek uvedených v doplnění odvolání ze dne 8.12.2010 posuzoval, zda byl správný závěr správce daně, že přiznání žalobce k dani z příjmů fyzických osob za zdaňovací období 2009 nebylo podáno v zákonné lhůtě. Dle názoru žalovaného nebyl žalobce na svých právech nijak zkrácen.

Podle zákona č. 456/2011 Sb., o Finanční správě České republiky, původně žalované Finanční ředitelství pro hlavní město Prahu ke dni 1.1.2013 zaniklo a jeho působnost přešla na Odvolací finanční ředitelství. Od uvedeného data je tedy žalovaným v této věci Odvolací finanční ředitelství (§ 69 s.ř.s.).

Soud na základě podané žaloby přezkoumal napadené rozhodnutí, jakož i řízení, které jeho vydání předcházelo, a to v mezích žalobcem uplatněných žalobních bodů, přičemž vycházel ze skutkového právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§75 s.ř.s.).

Ze správního spisu vztahujícího se k dané věci vyplývá, že proti platebnímu výměru ze dne 16.8.2010 č.j. 268374/10/001913105201 na základ daně a daň z příjmů fyzických osob za zdaňovací období 2009 podal žalobce blanketní odvolání datované dnem 17.9.2010. Podáním ze dne 5.10.2010 žalobce požádal o ústní projednání odvolání v přítomnosti jeho zástupce, aby tak bylo realizováno jeho právo vyjádřit se ke všem prováděným důkazům. Vzhledem k tomu, že odvolání neobsahovalo všechny zákonem stanovené náležitosti, správce daně výzvou ze dne 12.10.2010 č.j. 324373/10/001913105201 vyzval žalobce k doplnění chybějících náležitostí odvolání, přičemž jej vyrozuměl o tom, že odvolání může doplnit buď

písemně, nebo ústně do protokolu u podepsaného správce daně ve lhůtě 15 dnů ode dne doručení výzvy. Žalobce doplnil chybějící obsahové náležitosti odvolání písemným podáním ze dne 8.12.2010, které správci daně zaslal elektronickou cestou. Ze spisového materiálu je dále zřejmé, že odvolací orgán v průběhu řízení o odvolání žádné dokazování neprováděl a ve věci samé rozhodl bez nařízení ústního jednání na podkladě správního spisu a v něm založených listin – plných mocí udělených žalobcem svému zástupci pro daňové řízení.

V projednávané věci soud vyšel sod z následně uvedené právní úpravy:

Podle § 115 odst. 1 zákona č. 280/2009 Sb., daňového řádu (dále jen „daňový řád“) může odvolací orgán v rámci odvolacího řízení provádět dokazování k doplnění podkladů pro rozhodnutí nebo k odstranění vad řízení, anebo toto doplnění nebo odstranění vad uložit správci daně, který napadené rozhodnutí vydal, se stanovením přiměřené lhůty.

Podle § 115 odst. 2 daňového řádu provádí-li odvolací orgán v rámci odvolacího řízení dokazování, seznámí před vydáním rozhodnutí o odvolání odvolatele se zjištěnými skutečnostmi a důkazy, které je prokazují, a umožní mu, aby se k nim ve stanovené lhůtě vyjádřil, popřípadě navrhl provedení dalších důkazních prostředků. Obdobně postupuje odvolací orgán i v případě, kdy dospěje k odlišnému právnímu názoru, než správce daně prvního stupně, a tato změna by ovlivnila rozhodnutí v neprospěch odvolatele.

Podle § 116 odst. 2 daňového řádu v odůvodnění rozhodnutí o odvolání musí být vypořádány všechny důvody, v nichž odvolatel spatřuje nesprávnosti nebo nezákonnosti napadeného rozhodnutí.

Po provedeném řízení dospěl soud k závěru, že žaloba není důvodná.

Neopodstatněná je námitka, že žalovaný podstatným způsobem porušil ustanovení o řízení před správním orgánem tím, že nevyslyšel žalobcův požadavek na nařízení ústního jednání, a neumožnil tak žalobci realizovat jeho právo na projednání odvolání v jeho přítomnosti, při kterém by se mohl vyjádřit ke všem prováděným důkazům. Z výše zmíněné žádosti žalobce ze dne 5.10.2010 nepochybně plyne, že žalobce se domáhal ústního projednání odvolání v přítomnosti svého zástupce, *aby se mohl vyjádřit ke všem prováděným důkazům*. V souzené věci nicméně žalovaný v průběhu odvolacího řízení žádné dokazování neprováděl, a žalobce se tak neměl k čemu vyjadřovat.

Podle zákona není povinností odvolacího orgánu obligatorně provádět dokazování za účelem rozhodnutí o podaném odvolání. Ustanovení § 115 daňového řádu upravuje nikoliv povinnost, ale toliko *možnost* odvolacího orgánu provádět v rámci odvolacího řízení dokazování k doplnění podkladů pro rozhodnutí nebo k odstranění vad řízení. Je tedy na uvážení odvolacího orgánu, zda shledá důvody pro tento postup či nikoliv. *V případě, že odvolací orgán přistoupí v rámci odvolacího řízení k provádění dokazování*, je podle § 115 odst. 2 daňového řádu povinen seznámit před vydáním rozhodnutí o odvolání odvolatele se zjištěnými skutečnostmi a důkazy, které je prokazují, a umožnit mu, aby se k nim ve stanovené lhůtě vyjádřil, popřípadě navrhl provedení dalších důkazních prostředků. V nyní projednávané věci však žalovaný žádné dokazování neprováděl a o žalobcově odvolání rozhodl na základě obsahu správního spisu. Z odůvodnění napadeného rozhodnutí plyne, že při posouzení včasnosti podání daňového přiznání žalobce k dani z příjmů fyzických osob za zdaňovací období 2009 odvolací orgán vycházel především z plných mocí udělených žalobcem jeho zástupci pro daňové řízení, které byly založeny ve spisu a byly žalobci

nepochybně známy. V takovém případě (neprovádění jakéhokoliv dokazování odvolacím orgánem) by nařízení ústního jednání bylo zcela nadbytečné, neboť žalobce by při něm nemohl nijak realizovat své právo vyjádřit se k prováděným důkazům.

Neobstojí ani žalobcův poukaz na judikaturu Nejvyššího správního soudu a Ústavního soudu. Podle žalobcem zmíněných rozhodnutí (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 26.11.2009, č.j. 9 Afs 79/2009-93 a nález Ústavního soudu ze dne 7.1.2004, sp. zn. II. ÚS 173/01) je smyslem povinnosti správního orgánu umožnit jednotlivci, aby jeho věc byla projednána v jeho přítomnosti, kterou je nutno vztáhnout i na daňové řízení, právě to, aby se daný subjekt mohl vyjádřit ke všem prováděným důkazům. V nálezu ze dne 7.1.2004, sp. zn. II. ÚS 173/01 označil Ústavní soud za pochybení na straně správce daně (i odvolacího orgánu) právě to, že neumožnil daňovému subjektu, aby se s provedeným důkazem seznámil a vyjádřil se k němu. Jak již ale bylo soudem konstatováno shora, v nyní projednávané věci žalovaný žádné dokazování v průběhu odvolacího řízení neprováděl a o odvolání rozhodl na základě listin obsažených ve správním spisu – plných mocí, které byly žalobci nepochybně známy. Žalobce ostatně ani ve svém odvolání žádné další návrhy na doplnění dokazování neuplatnil.

Soud v této souvislosti poukazuje na závěr vyslovený Nejvyšším správním soudem v rozsudku ze dne 20.7.2007, č.j. 8 Afs 59/2005 - 83, podle něhož *„pokud je daňovému subjektu umožněno seznámit se s obsahem správního spisu a rozhoduje-li správce daně pouze na základě listin v něm zařazených, lze takový postup považovat za naplnění předmětného atributu práva na spravedlivý proces.“* Právo seznámit se s obsahem správního spisu a s veškerými listinami v něm založenými, na jejichž základě žalovaný o odvolání rozhodl, nebylo žalobci nijak odíráno, nehledě k tomu, že pro rozhodnutí žalovaného o odvolání byly podstatné pouze ty listiny založené ve správním spise, které žalobci musely být velmi dobře známy, neboť se jednalo o jím udělené plné moci.

Žalobce měl možnost vyjádřit se v průběhu odvolacího řízení ústně k věci samé do protokolu u správce daně. Této možnosti, která mu byla poskytnuta výzvou ze dne 12.10.2010 k doplnění odvolání, však nevyužil.

Lze shrnout, že žalovaný měl v souzené věci pro rozhodnutí o odvolání veškeré podklady již shromážděny ve správním spisu, a pokud za této situace žádné dokazování neprováděl, a tedy ani nenařídil za tímto účelem ústní jednání, při kterém by žalobci umožnil vyjádřit se k provedeným důkazům, jednal zcela v souladu s daňovým řádem.

Soud považuje za nedůvodné i žalobcovu tvrzení, že napadené rozhodnutí je nepřezkoumatelné, protože žalovaný se v něm nevyjádřil k požadavku na ústní projednání odvolání, který žalobce uplatnil v podání ze dne 5.10.2010. Podle § 116 odst. 2 daňového řádu bylo povinností žalovaného vypořádat v odůvodnění rozhodnutí o odvolání všechny důvody, v nichž žalobce spatřoval nesprávnost nebo nezákonnost napadeného rozhodnutí. Této povinnosti žalovaný dostál. Požadavek žalobce na ústní projednání odvolání je toliko procesním požadavkem a nikoliv namítaným důvodem nezákonnosti či nesprávnosti rozhodnutí správního orgánu prvního stupně. Přestože by bylo vhodné, aby se odvolací orgán i k tomuto požadavku v rozhodnutí o odvolání vyjádřil (a třeba velmi stručně zdůvodnil, že jej neakceptoval právě proto, že žádné dokazování v dané věci neprováděl), nemá absence vypořádání tohoto požadavku žalobce v napadeném rozhodnutí za následek jeho nepřezkoumatelnost. Napadené rozhodnutí není nepřezkoumatelné, protože v jeho odůvodnění jsou dostatečně určité a srozumitelně popsány úvahy žalovaného ohledně

posouzení důvodnosti žalobcem uplatněných odvolacích námitek, jakož i důvody, pro které žalovaný dospěl k závěru, že správce daně postupoval při vydání odvoláním napadeného platebního výměru v souladu s právními předpisy.

Soud tedy neshledal žalobu důvodnou, a proto ji podle ust. § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl.

Za splnění podmínek zakotvených v ust. § 51 odst. 1 s.ř.s. soud o věci samé rozhodl bez nařízení jednání (žalobce s tímto postupem výslovně souhlasil a žalovaný nevyjádřil do dvou týdnů od doručení výzvy soudu svůj nesouhlas s takovým projednáním věci).

Protože žalobce nebyl ve sporu úspěšný a žalovanému žádné účelně vynaložené náklady v řízení nevznikly, soud ve druhém výroku rozsudku v souladu s § 60 odst. 1 s.ř.s. rozhodl, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

P o u č e n í :

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud. Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s.ř.s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie. Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách www.nssoud.cz.

V Praze dne 30. října 2014

JUDr. Ivanka Havlíková v. r.
předsedkyně senátu

Za správnost vyhotovení:
Lucie Horáková